

Sygn. akt VII P 19/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 maja 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Piotr Morelowski

SSO Małgorzata Kowalska

SSO Ewa Gulska

Protokolant sądowy Agnieszka Goluch

po rozpoznaniu w dniu 10 maja 2016 roku w Lublinie

sprawy obwinionego J. D.

na skutek odwołania wniesionego przez obrońcę obwinionego

od orzeczenia Krajowego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Biegłych Rewidentów z dnia 1 lipca 2013 roku, sygn. akt KSD 1015/2011

uchyla zaskarżone orzeczenie i na podstawie art. 17§1 pkt 6 kpk w związku z art. 35 ust. 4 ustawy z dnia 7 maja 2009 roku o biegłych rewidentach i ich samorządzie, podmiotach uprawnionych do badania sprawozdań finansowych oraz o nadzorze publicznym umarza postępowanie przeciwko J. D. zaś kosztami postępowania dyscyplinarnego obciąża Krajową Izbę Biegłych Rewidentów.

VII P 19/13

UZASADNIENIE

J. D., biegły rewident, został obwiniony przez Krajowego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Biegłych Rewidentów o to, że:

wydał nieprawidłową opinię i raport z badania sprawozdania finansowego za 2009 r. Przedsiębiorstwa (...) (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. i nie posiada prawidłowej dokumentacji z badania powyższego sprawozdania finansowego,

co stanowi naruszenie przepisów:

- art. 4 ust. 1 pkt 1 i 3 ustawy z dnia 7 maja 2009 r. o biegłych rewidentach i ich samorządzie, podmiotach uprawnionych do badania sprawozdań finansowych oraz o nadzorze publicznym;
- punktów 6-8, 10-12, 13-23, 27-31, 41, 44-50, 52, 53, 54, 61-62, 65-72, 76f, 76h, 76j oraz 78-87 Krajowych Standardów Rewizji Finansowej, stanowiących załącznik do uchwały nr 1608/38/2010 Krajowej Rady Biegłych Rewidentów z dnia 16 lutego 2010 r.;

- punktów 2.2, 5.1 i 5.4 Zasad etyki zawodowej biegłych rewidentów, stanowiących załącznik do uchwały nr 1426/33/2009 Krajowej Rady Biegłych Rewidentów z dnia 3 listopada 2009 r. w sprawie zasad etyki zawodowej biegłych rewidentów.

Orzeczeniem z dnia 1 lipca 2013 r., KSD 1015/2011, Krajowy Sąd Dyscyplinarny przy Krajowej Izbie Biegłych Rewidentów uznał obwinionego za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów w dacie 14 maja 2010 r. i za to:

I. na mocy art. 31 ust. 1 i 2 pkt 4) wyżej powołanej ustawy wymierzył obwinionemu karę dyscyplinarną zakazu wykonywania czynności rewizji finansowej przez okres 2 lat;

II. na podstawie art. 43 ust. 2 wyżej powołanej ustawy obciążył obwinionego kosztami postępowania w wysokości 418,18 zł.

Orzeczenie to zaskarżył obrońca obwinionego w całości, zarzucając:

I. naruszenie prawa materialnego, tj.:

- 1) art. 31 ust. 1 w zw. z art. 4 ust. 1 pkt 1 i 3 wyżej powołanej ustawy,
- 2) punktów 6-8, 10-12, 13-23, 27-31, 41, 44-50, 52, 53, 54, 61-62, 65-72, 76f, 76h, 76j oraz 78-87 Krajowych Standardów Rewizji Finansowej, stanowiących załącznik do uchwały nr 1608/38/2010 Krajowej Rady Biegłych Rewidentów z dnia 16 lutego 2010 r.,

co polegało na nieprawidłowym przyjęciu, jakoby obwiniony wydał dnia 14.05.2010 r. nieprawidłową opinię i raport z badania sprawozdania finansowego za 2009 rok Przedsiębiorstwa (...) (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. i nie posiadał prawidłowej dokumentacji z badania powyższego sprawozdania finansowego,

w sytuacji, gdy:

- kwota należności, wykazana na bilansie badanej spółki jest zgodna z ewidencją księgową, zaś różnica pomiędzy odpisem aktualizującym zgodnie z ewidencją księgową (w kwocie 408.711,38 zł) dotyczy jedynie prezentacji w dodatkowych informacjach;
- zarzut, że bilans otwarcia badanej spółki, zaprezentowany w bilansie, sporządzonym za 2010 rok, nie pokrywa się z ewidencją księgową, jest bezzasadny;
- brak jest jakichkolwiek podstaw do stwierdzenia, aby prezentacja przychodów i kosztów w poszczególnych segmentach rachunku wyników badanej spółki miała wpływ na zysk netto za 2009 roku (nie podważono zbadanego wyniku finansowego netto za 2009 rok);
- w poprawności sporządzenia sprawozdania finansowego za 2010 r. ważne jest zachowanie ciągłości bilansowej – biegły rewident powołany do sprawdzenia zgodności danych wykazanych w bilansie z ewidencją księgową słusznie nie dopatrywał się błędów, szczególnie w należnościach i zobowiązaniach netto, prezentowanych w bilansie za 2009 r.; nie podważono też wielkości wyniku finansowego za 2009 r.;

II. błąd w ustaleniach faktycznych, stanowiących podstawę wydania orzeczenia oraz naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 2 § 2 k.p.k.,

art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 92 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 2 k.p.k.,

co polegało na:

- błędnym ustaleniu, jakoby obwiniony sporządził nieprawidłową opinię i raport z badania sprawozdania finansowego za 2009 rok Przedsiębiorstwa (...) (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.;
- dokonaniu dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, z pominięciem dowodów i ustaleń bez wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności sprawy, w szczególności świadczących na korzyść obwinionego, jak też wskazujących na jego niewinność;
- rozstrzygnięciu wątpliwości na niekorzyść obwinionego (m. in. w związku z niewzięciem pod uwagę kontropinii biegłych rewidentów z 31.08.2010 r. i z 30.09.2011 r.);
- niewystarczającym uzasadnieniu, jakie fakty Sąd uznał za udowodnione, a jakie za nieudowodnione, na jakich oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych;
- niewystarczającym wyjaśnieniu podstawy prawnej orzeczenia;

III. rażąco niewspółmierność kary, co polegało na wymierzeniu obwinionemu, dotychczas niekaranemu dyscyplinarnie i przy sprzecznej ocenie rodzaju i wagi ewentualnych naruszeń obowiązków zawodowych, drugiej najsurowszej w katalogu kary zakazu wykonywania czynności rewizji finansowych przez okres lat dwóch – w sytuacji, kiedy wystarczająca i właściwa (przy przyjęciu, że obwiniony dopuścił się uchybień zawodowych) byłaby kara upomnienia.

W oparciu o te zarzuty odwołujący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie obwinionego w całości od postawionych mu zarzutów dyscyplinarnych, ewentualnie o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez wymierzenie obwinionemu, na podstawie art. 31 ust. 2 pkt 1) wyżej powołanej ustawy, łagodniejszej kary dyscyplinarnej upomnienia.

W odpowiedzi na odwołanie (kk. 28 i n.) Krajowy Rzecznik Dyscyplinarny wniósł o jego oddalenie w całości i o zasądzenie kosztów postępowania od obwinionego na Rzecz Krajowej Izby Biegłych Rewidentów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Niezależnie od zarzutów i wniosków odwołania, zaskarżone orzeczenie podlega uchyleniu, a postępowanie umorzeniu.

Popelnienie zarzuconych obwinionemu czynów nastąpiło w dniu 14 maja 2010 r., a zgodnie z art. 35 ust. 4 ustawy z 07.05.2009 r. o biegłych rewidentach... (Dz. U. z 2015 r., poz. 1011 ze zm.; dalej: „u.b.r.”) karalność przewinienia dyscyplinarnego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło 5 lat.

W odniesieniu więc do przedmiotowych przewinień nastąpiło to z upływem dnia 14 maja 2015 roku (art. 112 k.c.).

W niniejszej sprawie brak jednocześnie podstaw do uznania, że przewinienia te zawierały znamiona jakiegokolwiek przestępstwa, które podlegałoby dłuższemu okresowi przedawnienia, co z kolei skutkowałoby zrównaniem z tym okresem okresu przedawnienia dyscyplinarnego (art. 35 ust. 3 u.b.r.). Wprawdzie podstawy faktyczne obwinienia J. D.

w postępowaniu przed Krajowym Sądem Dyscyplinarnym stały się też przedmiotem postępowania, prowadzonego przez Prokuraturę Okręgową W.-P. w W. w sprawie czynu z art. 296 § 1 k.k. (pismo – k. 71), zagrożonego karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5, stąd podlegającego 10-letniemu przedawnieniu karalności /art. 101 § 1 pkt 3) k.p.k./, to jednak postępowanie karne zostało wszczęte właśnie „w sprawie”, a nie przeciwko J. D.. Pozbawione byłoby zatem podstaw faktycznych i prawnych odnoszenie znamion tego przestępstwa do któregośkolwiek z przewinień, o które został obwiniony.

Przedawnienie przedmiotowych przewinień stanowi w myśl art. 17 § 1 pkt 6) k.p.k. w zw. z art. 46 u.b.r. o ziszczeniu się ujemnej przesłanki procesowej.

W dotychczasowym postępowaniu nie ustalono okoliczności, bezsprzecznie przemawiających za uniewinnieniem obwinionego, zatem zaskarżone orzeczenie nie kwalifikowało się do zmiany, lecz uchylenia, stosownie do art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 46 u.b.r., a postępowanie podlegało umorzeniu, na podstawie ostatnio powołanego przepisu k.p.k. w zw. z art. 35 ust. 4 u.b.r. (por. Grzegorzyc T. H., komentarz do art. 7 k.p.k., teza 7., LEX nr 428560).

W takiej sytuacji brak było podstaw do uwzględnienia wniosku Krajowego Rzecznika Dyscyplinarnego o zasądzenie od J. D. kosztów postępowania (art. 632 k.p.k. w zw. z art. 46 u.b.r.).

Mając powyższe na względzie, orzeczono, jak w wyroku.

SSO Małgorzata Kowalska	SSO Piotr Morelowski	SSO Ewa Gulska
-------------------------	----------------------	----------------